

Mirko Kunčič:

Jesen bednih otrok.

*Tiho se je poslovila od nas
zlata kraljica pomlad,
tiho odšla je s samotnih poljan
v svoj daljni pravljični grad.*

*Zdaj smo brez solnca, brez pličkov, brez rož ..
Kaj bomo, jojme, počeli?
Sedli za peč bomo, če bo kaj gorka,
gladne želodce si greli...*

*Ded pa nam pravil bo pravljice
iz davnih, davnih dni,
ko je bila še vsem tuja jesen,
zima in črne skrbi. —*

*Hej, takrat, ko so še z grmov viseli
sami medeni kolački,
hej, takrat, ko so se dobro imeli
kralji — in tudi berački...*

Venceslav Winkler:

Zvonovi pojo.

*Matjažek čez Glino,
Matjaž čez Studeno —
stezè so se skrile
v goščavo zeleno.
Na levi so klanci,
na desni so griči
in treba hiteti
kot plavajo ptiči.*

*Matjažek se muči,
Matjaž se spotika,
in cerkev na hribu
se z menoj odmika.
In vendar je treba
hiteti do konca
za pesmijo lepo
do solnca, do solnca...*